

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงแนวทางตามกฎหมายไทยในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นในเขตจังหวัดเชียงราย คือ สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (สินค้าโอท็อป) ให้สามารถนำมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ซึ่งเป็นที่ยอมรับของธนาคารได้ เพราะในปัจจุบันทางธนาคารไม่สามารถให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการตามวงเงินที่มีการยื่นขอสินเชื่อเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนและขยายกิจการ เพราะขาดองค์ประกอบในเรื่องของหลักประกันทางธุรกิจที่น่าเชื่อถือ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการวิจัย 2 รูปแบบ คือ การวิจัยเอกสาร โดยศึกษาสถานะทางกฎหมายของภูมิปัญญาท้องถิ่น และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับหลักประกันการชำระหนี้ และการวิจัยภาคสนาม โดยเก็บข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นในเขตจังหวัดเชียงราย สัมภาษณ์ธนาคารที่เกี่ยวข้องถึงปัญหา อุปสรรค ตลอดจนความเป็นไปได้ในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ จากการศึกษาวิจัยพบว่าเหตุที่ปัจจุบันธนาคารไม่รับภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ ก็เพราะว่ายังขาดกฎหมายรองรับที่ชัดเจนและแน่นอนถึงวิธีการในการสร้างสัญญาหลักประกัน และวิธีการในการบังคับหลักประกัน โดยแนวทางในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้นั้น สามารถทำได้ 3 วิธี ได้แก่ (1) ภายใต้อัตนบัตรแบบมีเงื่อนไขบังคับก่อนหรือสัญญาแบบมีเงื่อนไขบังคับหลังตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 183 (ข), (2) ภายใต้อัตนบัตรแบบมีเงื่อนไขบังคับหลังตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 703 วรรคสอง โดยแก้ไขเพิ่มเติมให้สามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้ และ (3) ภายใต้อัตนบัตรแบบมีเงื่อนไขบังคับหลังตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 8(5) โดยออกกฎกระทรวงให้สามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้

คำสำคัญ : ภูมิปัญญาท้องถิ่น, หลักประกันการชำระหนี้, กฎหมาย